

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Sžo/6/2013
Identifikačné číslo spisu:	1011201874
Dátum vydania rozhodnutia:	21.11.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Jarmila Urbancová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:1011201874.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a členov senátu JUDr. Jany Baricovej a JUDr. Milana Moravu, v právnej veci žalobcu obchodnej spoločnosti Hílek a spol., a. s., Vájanského 24, Senica, IČO: 36239542, proti žalovanému Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Pribinova 2, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SLV-OLVS-127/2011 zo 07. novembra 2011, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č. k. 1S/226/2011-50 zo 06. decembra 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 1S/226/2011-50 zo 06. decembra 2012 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SLV-OLVS-127/2011 zo 07. novembra 2011 v spojení s prvostupňovým rozhodnutím Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti organizovanej kriminalite, Spravodajská jednotka finančnej polície z 19. augusta 2011 č. PPZ-BOK-FP-II-16-013/2011, ktorým Spravodajská jednotka finančnej polície, ako správny orgán príslušný podľa ust. § 5 správneho poriadku s poukazom na ust. § 26 ods. 2 písm. c/ a § 29 ods. 1 zákona č. 297/2008 Z. z. o ochrane pred legalizáciou príjmov z trestnej činnosti a o ochrane pred financovaním terorizmu a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 297/2008 Z. z.“) svojím rozhodnutím z 19. augusta 2011 č. PPZ-BOK-FP-II-16-013/2011 uložil žalobcovi pokutu vo výške 3.500.- eur za nesplnenie povinností uvedených v § 10 ods. 1 písm. a/, § 10 ods. 3, § 17 ods. 1 zákona č. 297/2008 Z. z.. Porušenie zákona spočívalo v tom, že žalobca v kontrolovanom období, t. j. od 01. januára 2009 do 22. novembra 2010 pri vykonávaní základnej starostlivosti podľa § 10 ods. 2 písm. b/ zákona č. 297/2008 Z. z. nevykonával identifikáciu v 19 zadokumentovaných prípadoch - kópie hlásení o neobvyklých obchodných operáciách, ktoré tvoria prílohu č. 2 úradného záznamu č. PPZ-BOK-FP-II-102-003/2010 z 22. novembra 2010 v rozsahu § 7

ods. 1 písm. a/ zákona č. 297/2008 Z. z..

Nesplnenie povinnosti uvedenej v § 10 ods. 3 citovaného zákona spočívalo v tom, že žalobca ako povinná osoba v kontrolovanom období v 13. zadokumentovaných prípadoch pri vykonaní obchodov v hotovosti, ktorých hodnota dosiahla najmenej 2.000,- eur, nevykonával identifikáciu v rozsahu § 7 ods. 1 písm. a/ zákona č. 297/2008 Z. z. a nesplnil povinnosť uvedenú v ustanovení § 17 ods. 1 zákona č. 297/2008 Z. z., ktorá spočívala v tom, že žalobca v kontrolovanom období neohlásil bez zbytočného odkladu SJFP ako oprávnenému subjektu podľa § 17 ods. 1 citovaného zákona neobvyklé obchodné operácie za rok 2009 a rok 2010, ktoré boli obsiahnuté v 34 hláseniach o NOO, kópie ktorých žalobca dodatočne odovzdal policajtom SJFP pri kontrole dňa 22. novembra 2010.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že prvostupňovým orgánom bolo pri predmetnej kontrole nesporne zistené porušenie základnej starostlivosti podľa § 10 ods. 2 písm. b/ zákona č. 297/2008 Z. z., ďalej porušenie povinnosti ustanovenej v § 10 ods. 1 písm. a/ zákona č. 297/2008 Z. z. ako aj porušenie povinnosti ustanovenej v § 10 ods. 3 zákona č. 297/2008 Z. z..

Za vyššie uvedené porušenie zákona prvostupňový správny orgán v súlade s ustanovením § 33 ods. 1 písm. a/ zákona č. 297/2008 Z. z. uložil žalobcovi pokutu vo výške 3.500,- eur.

Krajský súd na základe obsahu administratívneho spisu konštatoval, že rozhodnutie žalovaného ako aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu boli vydané v súlade so zákonom a v konaní, ktoré prebehlo pred správnym orgánom boli dodržané všetky práva žalobcu, ktoré mu zákon priznáva.

Ďalej uviedol, že žalobca bol správne zo strany prvostupňového správneho orgánu v kontrolovanom období zaradený medzi povinné osoby, a preto bol v zmysle zákona č. 297/2008 Z. z. povinný plniť povinnosti uložené týmto zákonom. Uvedenou kontrolou, ktorá sa uskutočnila dňa 22. novembra 2010 bolo podľa názoru súdu nesporne preukázané porušenie povinností žalobcu, ktoré prvostupňový správny orgán uviedol vo výrokovej časti svojho rozhodnutia. Podľa názoru krajského súdu výroková časť prvostupňového aj druhostupňového rozhodnutia je dostatočným spôsobom odôvodnená.

K námietke žalobcu o neprimeranej výške pokuty krajský súd uviedol, že výška pokuty bola stanovená v súlade s § 33 ods. 1 písm. a/ zákona č. 297/2008 Z. z., podľa ktorého správny orgán prihliadol na závažnosť, dĺžku trvania a následky protiprávneho konania. Závažnosť protiprávneho konania žalobcu v tomto prípade spočívala hlavne v tom, že nesplnil povinnosti ustanovené ustanovením v § 10 ods. 1 písm. a/ a § 10 ods. 3 zákona č. 297/2008 Z. z., ktoré spočívalo v tom, že žalobca nevykonával za kontrolné obdobie v zistených prípadoch identifikáciu klienta v rozsahu § 7 písm. a/ zákona č. 297/2008 Z. z..

Vzhľadom ku skutočnosti, že išlo o porušenie zákona spolu v 34 prípadoch, považoval krajský súd výšku uloženej pokuty za primeranú. Sankcia za správny delikt má pôsobiť jednak represívne a jednak preventívne. V uvedenom prípade sú obe funkcie zachované. Zákon č. 297/2008 Z. z. umožňuje uložiť povinnej osobe pokutu až do výšky 165.969,- eur. Žalobcovi bola predmetným rozhodnutím uložená pokuta na spodnej hranici, ktorá podľa názoru súdu nemá likvidačný, ale preventívny charakter.

K ďalšej námietke žalobcu o nepreskúmateľnosti rozhodnutia, krajský súd uviedol, že túto nepovažuje za relevantnú, nakoľko tak prvostupňový ako aj druhostupňový správny orgán vo svojom odôvodnení zrozumiteľne odôvodnil, ktoré skutočnosti považuje za preukázané, z ktorých dôkazov pri rozhodnutí vychádzal, ako aj akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil.

Rovnako krajský súd nesúhlasil s námietkou žalobcu týkajúcou sa nespoľahlivo zisteného skutkového stavu veci, nakoľko prvostupňový správny orgán predmetnou kontrolou, ktorá sa uskutočnila 20. novembra 2010, na základe vyhodnotených zistení, na základe dokazovania ďalšou previerkou, ako aj na základe výsluchu svedkov zistil skutkový stav zodpovedne a spoľahlivo.

Na záver krajský súd uviedol, že sa nestotožnil ani s poslednou námietkou žalobcu o nesprávnom právnom posúdení veci, nakoľko žalovaný správny orgán vo veci správne aplikoval ako aj vyložil predmetné ustanovenia zákona č. 297/2008 Z. z.. Na základe vyššie uvedených skutočností rozhodol Krajský súd v Bratislave tak, že žalobu ako nedôvodnú zamietol.

O náhrade trov konania rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že v konaní neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie, domáhajúc sa jeho zmeny v podobe, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/226/2011-50 zo 06. decembra 2012 zmenil, tak že žalobe žalobcu v celom rozsahu vyhovie, alternatívne navrhol, aby Najvyšší súd v Slovenskej republiky napadnutý rozsudok a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Namietal, že krajský súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a je nepreskúmateľný.

Uviedol, že v predmetnej veci sa krajský súd v napadnutom rozsudku nevysporiadal s jednotlivými dôvodmi žaloby a pri svojej preskúmvacej činnosti sa obmedzil len na všeobecné konštatovania bez vypovedacej hodnoty, ktoré nie sú v tejto podobe preskúmateľné.

Taktiež podľa názoru žalobcu krajský súd v napadnutom rozsudku opomenul posúdiť a vyhodnotiť jednotlivé žalobcom v žalobe uvádzané dôvody nepreskúmateľnosti prvostupňového a druhostupňového rozhodnutia a vôbec nezaujal stanovisko k svedeckej výpovedi svedkov V. a R..

Žalobca s poukazom a citáciou časti napadnutého rozsudku má za to, že krajský súd len konštatoval „nesporne zistené“ porušenie základnej starostlivosti podľa § 10 ods. 2 písm. b/, ďalej porušenie povinnosti § 10 ods. 1 písm. a/, ako aj porušenie povinnosti ustanovenej v § 10 ods. 3 zákona č. 297/2008 Z. z., avšak už sa inak vo svojom rozsudku týmto zákonným ustanoveniam nevenuje, hoci žalobca v žalobe podrobne poukazoval na nesprávny výklad a aplikáciu týchto ustanovení zo strany SJFP a žalovaného, ktorí nesprávne po právnej stránke posúdili porušenie povinnosti, ktorú tento zákon ako povinnosť neupravuje (nepozná).

Na záver uviedol, že vzhľadom na to, že krajský súd nevenoval zneniu a výkladu spomínaných zákonných ustanovení náležitú pozornosť, ktorú si podľa jeho názoru vyžadovala už len samotná právna argumentácia k týmto ustanoveniam, uvedená v žalobe, poukazuje zo žaloby na podstatné právne argumenty na strane 6 až 8 podaného odvolania a verí, že odvolací súd sa nimi bude dôsledne zaoberať.

Žalovaný navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu z jeho vecne a právne správnych dôvodov potvrdiť, nesúhlasiac s dôvodmi uvedenými v odvolaní žalobcu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP), preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 OSP, keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke najvyššieho súdu www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a po oboznámení sa so spisovým materiálom dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť.

Najvyšší súd po oboznámení sa s rozsahom a dôvodmi odvolania žalovaného a po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu, vychádzajúc z ustanovenia § 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku. Tieto závery spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním najvyšší súd stotožňuje v celom rozsahu, považujúc právne posúdenie veci krajským súdom za správne, a aby nadbytočné neopakoval pre účastníkov známe fakty v prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku doplnia nasledovné:

V správnom súdnictve preskúmvajú sudy na základe žalôb, alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené

záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím, či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu, ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami ako ten o koho práva v konaní ide.

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postup, sa postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP (§ 247 ods. 1 OSP).

Predpokladom postupu súdu podľa druhej hlavy piatej časti OSP (rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov) je, aby pri rozhodnutí správneho orgánu vydaného v správnom konaní išlo o rozhodnutie, ktoré po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov, ktoré sa preň pripúšťajú, nadobudlo právoplatnosť (§ 247 ods. 2 OSP).

Z obsahu odvolania žalobcu je zrejmé, že žalobca nesúhlasil so spôsobom, akým sa krajský súd vysporiadal s jeho žalobnými námietkami. Ako vyplýva z obsahu spisového materiálu, namietal žalobca nepreskúmateľnosť, nesprávne právne posúdenie veci ako aj nespoľahlivo zistený skutkový stav veci, nesúhlasiac s dôvodmi rozhodnutia, poukazujúc na skutočnosti, že nezákonnosť druhostupňového a tiež prvostupňového rozhodnutia je daná tým, že pri ich vydaní neboli dodržané ustanovenia § 3 ods. 1 a 4, § 32 ods. 1, § 46, § 47 ods. 2 a 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (Správneho poriadku) v znení neskorších predpisov a ustanovenia § 33 ods. 1 písm. a/ a ods. 3 zákona č. 297/2008 Z. z.. Uviedol, že SJFP a žalovaný sa dôsledne neriadili vyššie citovanými ustanoveniami správneho poriadku a zákona č. 297/2008 Z. z., čo má za následok nezákonnosť prvostupňového ako aj druhostupňového rozhodnutia.

Podľa § 157 ods. 2 OSP (v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáha a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril žalovaný, prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonával ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Citované zákonné ustanovenie je potrebné z hľadiska práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej aj „ústava“) vykladať a uplatňovať tak, že rozhodnutie súdu musí obsahovať dôvody, na základe ktorých je založené.

Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je teda aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Rozhodnutie súdu musí však obsahovať odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (k tomu pozri bližšie rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. IV. ÚS 115/03, či sp. zn. III. ÚS 60/04 - www.concourt.sk). Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý v tejto súvislosti najmä uvádza: „Právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad.“ (napr. *Georgidias v. Grécko* z 29. mája 1997, *Recueil* III/1997). Európsky súd pre ľudské práva ale zároveň tiež pripomína, že právo na spravodlivý

súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci (porovnaj napr. rozsudok vo veci Ruiz Torija c. Španielsko a Hiro Balani/Španielsko, oba z 09. decembra 1994, Annuaire, séria A č. 303 A a č. 303 B). Aj podľa judikatúry ústavného súdu odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo na spravodlivé súdne konanie (k tomu pozri bližšie rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. III. ÚS 209/04, sp. zn. IV. ÚS 112/05, sp. zn. I. ÚS 380/08, sp. zn. III. ÚS 172/2010, či sp. zn. II. ÚS 537/2010 - www.concourt.sk).

Vychádzajúc z uvedeného aj v správnom súdnictve nesporne obsahom práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je aj právo žalobcu, ako účastníka preskúmvacieho konania na také odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré bude zodpovedať na jeho primárne námietky oponujúce rozhodnutiu správneho orgánu, a ktoré bude mať aj oporu v administratívnom spise.

Skonštatovanie krajského súdu, že „z administratívneho spisu mal nesporne za preukázané, že dňa 22.11.2010 bola u žalobcu vykonaná kontrola plnenia povinností ustanovených zákonom za obdobie od 01.01.2009 do 22.11.2010. Žalobca v kontrolovanom období bol zaradený medzi povinné osoby podľa vyššie citovaného ustanovenia § 5 ods. 1 písm. b/ bod 13, podľa § 5 ods. 1 písm. h/, i/ a l/ a podľa § 5 ods. 3 zákona č. 297/2008 Z. z.. Kontrolou bolo zistené, že žalobca z predmetov činnosti, ktoré má zapísané v Obchodnom registri vedenom pri Okresnom súde v Trnave, vložka č. 10170/T vykonáva iba činnosť - vedenie účtovníctva pre vlastné dcérske spoločnosti a obchody v hotovosti nad 15.000,- eur. Ostatné predmety činnosti, na základe ktorých bol žalobca zaradený medzi povinné osoby, nevykonáva. Žalobca pri kontrole uviedol, že podniká v oblasti predaja a servisu automobilov a stavebnej činnosti. Uvedenou kontrolou bolo ďalej zistené, že žalobca vykonal v predmetom období jednotlivé obchody v hodnote nad 15.000,- eur (predaj vozidiel) a obchody v hotovosti nad 2.000,- eur v súvislosti s predajom vozidiel, pričom mal aj zahraničných klientov. Pri uvedenej kontrole žalobca predložil vlastný program, nazvaný „program vlastnej činnosti povinnej osoby podľa zákona č. 297/2003 Z. z. z 31.10.2008“. Kontrolou bolo zistené, že žalobca pri vykonaní základnej povinnosti podľa § 10 ods. 2 písm. b/ citovaného zákona, v 16 prípadoch hlásení O NOO nevykonával identifikáciu v rozsahu podľa § 7 ods. 1 písm. a/ citovaného zákona, pretože nezistil druh a číslo dokladu totožnosti fyzickej osoby v troch prípadoch hlásení o NOO, nevykonával identifikáciu podľa § 7 ods. 1 písm. b/ citovaného zákona, pretože neidentifikoval fyzickú osobu, ktorá je oprávnená konať v mene právnickej osoby v rozsahu § 7 ods. 1 písm. a/ citovaného zákona, lebo nezistil rodné číslo alebo dátum narodenia ani druh číslo dokladu totožnosti tejto osoby, čím porušil svoje povinnosti podľa § 10 ods. 1 písm. a/ zákona č. 297/2008 Z. z.. Ďalej bolo kontrolou zistené, že žalobca pri vykonaní obchodov v hotovosti v hodnote najmenej 2.000,- eur v súvislosti s predajom vozidiel v 9 zadokumentovaných prípadoch nevykonával identifikáciu v rozsahu podľa § 7 ods. 1 písm. a/ citovaného zákona, pretože nezistil druh a číslo dokladu totožnosti fyzickej osoby, v jednom zadokumentovanom prípade nevykonával identifikáciu podľa § 7 ods. 1 písm. a/ citovaného zákona, pretože nezistil rodné číslo alebo dátum narodenia a v troch zadokumentovaných prípadoch nevykonával identifikáciu v rozsahu § 7 ods. 1 písm. b/ citovaného zákona, pretože neidentifikoval fyzickú osobu, ktorá je oprávnená konať v mene právnickej osoby, čím porušil povinnosti podľa ust. § 10 ods. 3 citovaného zákona. Za vyššie uvedené porušenie zákona prvostupňový správny orgán v súlade s ust. § 33 ods. 1 písm. a/ zákona č. 297/2008 Z. z. uložil žalobcovi pokutu vo výške 3.500,- eur,“ zhora definovanému právu na riadne odôvodnenie rozhodnutia zodpovedá. Takéto odôvodnenie rozhodnutia je prejavom aplikačnej a interpretačnej dostatočnosti konajúceho všeobecného súdu, dáva zrozumiteľným spôsobom odpoveď na žalobcove námietky uvedené v žalobe, ktoré vychádzajú z obsahu administratívneho spisu.

Úlohou správneho súdu pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postup správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie

správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúce vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP).

Správny súd pri preskúmaní zákonosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej právnej veci sa v zásade obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádza, nie sú pochybné, najmä kvôli prameňu z ktorých pochádzajú alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania a ďalej na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel. Správny súd pri preskúmaní zákonosti správneho rozhodnutia a postupu správneho orgánu posudzuje, či správny orgán aplikoval na predmetnú právnu vec relevantný právny predpis.

Podľa § 1 zákona č. 297/2008 Z. z. v znení účinnom v čase vydania rozhodnutia tento zákon upravuje práva a povinnosti právnických osôb a fyzických osôb pri predchádzaní a odhaľovaní legalizácie príjmov z trestnej činnosti a financovania terorizmu.

Podľa § 5 ods. 1 cit. zákona, povinnou osobou na účely tohto zákona je podľa písmena b/ finančná inštitúcia, ak nie je úverovou inštitúciou, ktorou je podľa bodu 13 právnická osoba alebo fyzická osoba oprávnená vykonávať dražby mimo exekúcií, finančný prenájom alebo iné finančné činnosti podľa osobitného predpisu, podľa písmena h/, audítor, účtovník, daňový poradca, podľa písmena i/ právnická osoba alebo fyzická osoba, oprávnená sprostredkovať predaj, prenájom a kúpu nehnuteľností a podľa písmena l/ právnická osoba alebo fyzická osoba oprávnená vykonávať činnosť organizačného a ekonomického poradcu, služby verejných nosičov a poslov alebo zasielateľstvo.

Podľa § 7 cit. zákona identifikáciou na účely tohto zákona sa rozumie:

- a) pri fyzickej osobe zistenie mena, priezviska a rodného čísla alebo dátumu narodenia, adresy trvalého pobytu alebo iného pobytu, štátnej príslušnosti, zistenie druhu a čísla dokladu totožnosti u fyzickej osoby podnikateľa aj zistenie adresy miesta podnikania, identifikačného čísla, ak bolo pridelené, označenia úradného registra alebo inej úradnej evidencie, v ktorej je tento podnikateľ zapísaný a číslo zápisu do tohto registra alebo evidencie.
- b) pri právnickej osobe zistenie názvu, adresy, sídla, identifikačného čísla, označenia úradného registra alebo inej úradnej evidencie, v ktorej je právnická osoba zapísaná a číslo zápisu do tohto registra alebo evidencie a identifikácia fyzickej osoby, ktorá je oprávnená konať v mene právnickej osoby
- c) pri osobe, ktorá je zastúpená na základe splnomocnenia zistenie jej údajov podľa písmena a/ alebo b/ a zistenie údajov fyzickej osoby, ktorá je oprávnená konať v mene tejto právnickej osoby alebo fyzickej osoby, v rozsahu údajov podľa písmena a/.

Podľa § 10 ods. 1 písm. a/ cit. zákona, základná starostlivosť povinnej osoby vo vzťahu ku klientovi zahŕňa identifikáciu klienta a overenie jeho identifikácie.

Podľa § 10 ods. 2 písm. b/ cit. zákona, povinná osoba je povinná vykonať základnú starostlivosť vo vzťahu ku klientovi pri vykonaní príležitostného obchodu mimo obchodného vzťahu v hodnote najmenej 15.000,- eur, pričom nezáleží na tom, či je obchod vykonaný jednotlivito alebo ako viaceré na seba nadväzujúce obchody, ktoré sú, alebo môžu byť prepojené.

Podľa § 17 ods. 1 cit. zákona, povinná osoba je povinná ohlásiť Finančnej spravodajskej jednotke neobvyklú obchodnú operáciu alebo pokus o jej vykonanie bez zbytočného odkladu. Povinná osoba bez zbytočného odkladu ohlási Finančnej spravodajskej jednotke aj odmietnutie vykonania požadovanej neobvyklej obchodnej operácie podľa § 15.

Podľa § 29 ods. 1 cit. zákona kontrolu plnenia a dodržiavania povinností osôb uvedených týmto zákonom vykonáva Finančná spravodajská jednotka.

Podľa § 33 ods. 1 písm. a/ cit. zákona, finančná spravodajská jednotka uloží právnickej osobe a fyzickej osobe - podnikateľovi pokutu do 165.969,- eur, ktorá nesplní, alebo poruší niektorú z povinností ustanovenú týmto zákonom v § 10 ods. 1 - 4, 6 - 11, v § 11 ods. 3, § 12, § 14 - 17 a v § 20.

Podľa § 33 ods. 5 cit. zákona, na konanie o správnych deliktach sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní, zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov.

Podľa ust. § 3 ods. 1 správneho poriadku je správny orgán povinný chrániť záujmy štátu a spoločnosti a dôsledne vyžadovať plnenie povinností.

Podľa ust. § 3 ods. 3 správneho poriadku správne orgány sú povinné svedomite a zodpovedne sa zaoberať každou vecou, ktorá je predmetom konania, vybaviť ju včas a bez zbytočných prieťahov a použiť najvhodnejšie prostriedky, ktoré vedú k správnenému vybaveniu veci.

Podľa ust. § 3 ods. 4 správneho poriadku rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci.

Podľa § 32 ods. 1 správneho poriadku, je správny orgán povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Zistením skutočného stavu veci sa rozumie zistenie všetkých podstatných skutočností v súlade s príslušným hmotnoprávnym predpisom. Úplnosť znamená povinnosť správneho orgánu zistiť všetky rozhodujúce skutočnosti bez ohľadu na to, či budú v prospech alebo neprospech účastníka.

Podľa § 34 ods. 5 správneho poriadku, správny orgán hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

Podľa § 46 správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Podľa § 47 ods. 3 správneho poriadku v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

Aplikácia zásady spoľahlivého zistenia skutočného stavu správnym orgánom musí byť taká, aby sa súčasne neprimerane nezvyšovali trovy konania a aby nedochádzalo k prieťahom v konaní. Práve riadne objasnenie faktov, resp. skutočností súvisiacich s predmetom konania prispieva veľkou mierou k správnosti rozhodnutia aj po právnej stránke. Zásada materiálnej pravdy potom podľa slovenskej právnej úpravy nemá charakter absolútny, t. j. správne orgány nemajú povinnosť zistiť všetku a absolútnu pravdu, ale stav veci majú zistiť „len“ spoľahlivo, teda tak, aby bolo možné riadne, včas a spravodlivo rozhodnúť. Zásada materiálnej pravdy podľa slovenskej právnej úpravy je kompromisom medzi striktným chápaním absolútnej pravdy a ďalšími zásadami, ktoré má správny orgán v rámci správneho konania dodržiavať (napr. primeranosť konania z hľadiska časového, primeranosť konania z hľadiska ekonomického a pod.).

V zmysle ustálenej judikatúry správnych súdov (pozri napr. rozhodnutie č. Rs 89/2002, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 5Sžo/204/2010, 3SžoKS 64/2006, rozhodnutia č. 69/2008 ZSP, č. 58/2009 ZSP), v prípade správneho trestania súd sleduje, či správny orgán náležité zdôvodnil uloženie sankcie v určitej výške, ak zákon pripúšťa rozpätie sankcie, či prihliadol na okolnosti

viazané na subjekt, samotný skutok a jeho následok. Určenie výšky pokuty v rámci určeného rozpätia je síce vecou voľného uváženia, to však neznamená, že môže byť uložená v ľubovoľnej výške. Voľná úvaha aj pri takomto rozhodovaní je myšlienkový proces, v rámci ktorého má príslušný orgán zvažovať závažnosť porušenia predpisov vo vzťahu ku každému zisteniu, jeho následky, dobu protiprávnosti, aby uložená pokuta spĺňala nielen požiadavku represie, ale aj preventívny účel s prognózou budúceho pozitívneho správania sa dotknutej osoby. Pri uložení pokuty správny orgán prihliadne na závažnosť, spôsob i čas trvania následkov protiprávneho konania.

Z podkladov spisového materiálu, vrátane administratívneho spisu žalovaného, je zrejmé, že správne orgány výšku uvedenej pokuty riadne odôvodnili a primerane a zákonným spôsobom uplatnili správnu úvahu, pričom v odôvodnení uviedli, že zohľadnili závažnosť porušenia zákona, jeho následky, význam chráneného verejného záujmu a okolnosti, za ktorých bol správny delikt spáchaný.

Ďalej k výške uloženej pokuty uviedli, že vzali do úvahy dĺžku trvania protiprávneho stavu (od začiatku roku 2009) a charakter neplnenia povinností ustanovených v § 10 ods. 1 písm. a/, § 10 ods. 3, § 17 ods. 1 zákona č. 297/2008 Z. z., ako aj s ohľadom na aspekt preventívneho pôsobenia zákona č. 297/2008 Z. z., rozhodli o uložení pokuty vo výške 3.500,- eur tak, aby pokuta nemala likvidačný, ale preventívny charakter. Taktiež vzali do úvahy, že sankcia za správny delikt má jednak pôsobiť v zmysle individuálnej represie a jednak v zmysle individuálnej aj generálnej prevencie, čo bolo v tomto prípade zachované. Zákon č. 297/2008 Z. z. umožňuje uložiť povinnej osobe pokutu až do výšky 165.969,- eur, pričom žalobcovi bola rozhodnutím uložená pokuta len v najnižšom pásme.

Takto potom podľa najvyššieho súdu je žalobcova námietka v uvedenom smere bezpredmetná.

Podľa § 14 správneho poriadku účastníkom konania je ten, o koho právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach sa má konať alebo koho práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti môžu byť rozhodnutím priamo dotknuté; účastníkom konania je aj ten, kto tvrdí, že môže byť rozhodnutím vo svojich právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach priamo dotknutý, a to až do času, kým sa preukáže opak.

Najvyšší súd v zhode s krajským súdom má za to, že správne orgány správne ustálili že, V. a R. neboli v postavení svedka v správnom konaní, ale v postavení účastníka konania podľa § 14 ods. 1 správneho poriadku s rozšírenými právami ako má svedok, lebo zastupovali navrhovateľa. Na základe uvedenej skutočnosti aj podľa najvyššieho súdu vyjadrenia uvedených osôb neboli svedeckými výpoveďami v tejto veci, ako naďalej uvádza žalobca aj vo svojom odvolaní.

Najvyšší súd, tiež posúdiac formálne a obsahové náležitosti rozhodnutia žalovaného, ako aj rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu, zhodne s názorom krajského súdu, nevzhliadol ich nezákonnosť.

Keďže podľa názoru najvyššieho súdu krajský súd o otázkach, ktoré boli dôvodom na podanie žaloby žalobcu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej, nerozhodol svojvoľne ani protizákonne a keďže najvyšší súd nezistil dôvod na zmenu ani zrušenie napadnutého rozsudku považujúc aj jeho odôvodnenie za logické, jasné a zrozumiteľné a nezistil v tomto rozhodnutí žiadny rozpor so zákonom č. 297/2008 Z. z., rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi ich náhradu nepriznal, pretože nebol v tomto konaní úspešný a žalovanému z dôvodu, že podľa zákona na ich náhradu nemá zákonný nárok.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.